

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvenemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakke velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr., če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. — Opravištvu, na katero naj se blagovoljijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Zopet en slovenski profesor „ex-offo“ na Nemško prestavljen!

Včeraj nam je došel glas, ki nas je zopet vrlo neugodno dirnil in občutke ter misli v nas vzbudil, katerih samo zaradi tiskovne nesvobode ne izrekamo na tem mestu. Slovenec profesor Karel Glaser, znan delavec na polji našega novejšega slovstva, prestavljen je na nagloma, brez povedanega uzroka in brez prošnje iz Kranja gori v nemško Šlezijo, v Weidenau, na prusko mejo. On nij nič drugega zakrivil, pravijo vsi, nego da je v kranjske čitalnici bil pevovodja. Sicer ve in mora pritrditi vsak, ki ga pozna, da je dober, miroljuben in tih človek, celo bolj boječe, nego agitatorične narave. In vendar mora iz domovine na prusko mejo, brez prošnje iz „službenih ozirov“.

Oni dan je bil iz Ljubljane prestavljen na ta način v Wiener Neustadt profesor Šuklje, zdaj iz Kranja Glaser, pojutranjem morda pride tretji na vrsto.

Kakor rečeno, — če nečemo pisati samo za državnega pravdnika, temuč če hočemo da ta list bralcem v roke pride — moramo se vsake sodbe o teh prestavljenih naših rojakih mej Nemce in Nemcev mej nas zdržati. Grajati ne smemo, le konstatirati menda še smemo in bralci naj sodijo sami.

Vendar nam ne morejo paragrafi prepovedati, da glasno zavpijemo: Slovanstva ne bode s tem in taci konec! Temuč baš v ognju se čisti zlato! Rodoljubje se ne da pri pravih možeh z ničem ugasniti! Vsaka ideja je imela svoje mučenike, katere je narod v hvaležnem spominu ohranil in katerim je bila zavest dobrega dejanja najslajša tolažnica.

Časi so hudi za nas. Ali vstrajajmo v

dobrem in v svetem svojem prepričanju, in če morejo oni javno menj delati za narodno stvar, katerim se jednaka premeščenja mogo pripetiti, delajmo mi vsi, ki smo neodvisni, s podvojeno močjo, oni naj pa nas podpirajo tam, kjer morejo in kolikor jim se prepovedati nikdar ne more.

Rekel je zadnjič nj. ekselencja gosp. minister Stremayer — nepozabljivo bode nam Slovencem to ime! — da nemamo učiteljev za slovanske srednje šole. Res je! Nemamo jih! Pritrujemo, kaj hočete več od nas opozicijonalcev? Nekaj jih gre na Dunaj, nekaj v Weidenau, nekaj v Wiener-Neustadt, v Ried, v Gradec, itd. Kako bi se čudili, če jih nam doma zmanjka?

Prirave za vojsko.

Donske novine poročajo, da so mlajši vojak tretjega reda donskih kozakov dobili ukaz, naj bodo pripravljeni hitro v vojsko odmarširati. — „Wiener Abendpost“ pa sicer iz Peterburga poroča, da se le uže mobilizirana ruska vojska sicer res dopolnjuje, ali vesti o novih ruskih oroževanjih, da so pretirane. Mi bi sodili, da se ruska vlada pač čuva povedati dopisnikom in poročevalcem vnanjim, kaj dela in kako se pripravlja. Ruske novine pa o tem mnogo molče, ker morajo in iz patriotizma.

Tudi Turki se baje povsod pripravljajo, da si so vojevitiga Mithad-pašo vrgli in zdaj neka stranka uže ruje in dela na to, da bi Mahmut-Damat-paša, sultanov svak, prišel na vlado, kateri bi Rusom vse terjatve izpolnil. — Iz Ruščuka se „Köln. Ztg.“ poroča, da je 86 kanonov v Varno prišlo, da je zdaj turška vojska mnogo boljše, nego pred 4 tedni, vendar še vsega manjka, najbolj pa

denarja. Iz Zadra se piše „Pol. Corr.“, da so Turki v Hercegovini proti avstrijskeji meji začeli kule zidati.

Mar se hočejo vstavljati našej avstrijskeji vojski, ko bode spomlad marširala v zgornjo Hercegovino in Bosno? Mogoče. Ker v zadnjih dnevih se zopet pozitivno trdi, da je Rusija ponudila to Avstriji, — drugi celo pravijo, da je v tem smislu uže z Rusijo pogodba narejena. Ker se na Hrvatsko vedno več kanonov in živeža vozi, kakor to čitamo v zagrebških novinah, verjetno je ono.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 19. februarja.

Dalmatinskega deželnega zbora nameravana adresa je imela sledeči pasus: „Nj. Veličanstvo naj pozove zakonite zastopnike kraljevine Hrvatske in Slavonije, da v zvezi z zastopniki kraljevine Dalmacije iščejo načina in pogojev, da se te kraljevine državno zopet združijo v korist naroda in slavo krone.“

Hrvatski starčevičevski softe na graškem vseučilišču so izjavili tudi neko izjavo proti Rusom in Srbom in sicer tako surovo in neotesano, da so jo celo na Hrvatskem konfiscirali. Hrvatsko bode vse simpatije mej nami, in povsod mej prijatelji, izgubilo in južno Poljstvo postalo, če bode take izrodke v sebi trpelo. Kaj neki ti bedasti šovinisti „Hrvati“ mislijo? Brez Slovanstva so vsi Hrvatje čiste nule in narodnej smrti posvečeni, kot mi in Čehi, ker so mehki; vide Rauch.

Ogerski baron Sennyey je pri cesarji rekel, da se mora cela nagodba Ogerske z Avstrijo temeljito popraviti, t. j. zdanja odpraviti. Čas za tega državnika bode, pravijo, kmalu prišel, za to se vabijo konservativci na Ogerskem, naj se zbero okolo njegove zastave.

Listek.

Prižigalec.

(Roman, v angleškem spisala Miss M. Cummins, poslovenil J.)

Šestnajsto poglavje.

(Dalje.)

„Jerica, ti lahko greš tja doli in se z njim pogovarjaš“, rekla je Emilija. „Kadar bode odšel, pa pridi k meni nazaj; vi gospa Ellisova lahko pridete in mojo sobo nekoliko pospravite. Mislim, da bode našli mnogo cunj po preprogi, kajti gospica Randolph jih raztrese vselej toliko, kadar se napravlja.“

Gospa Ellisova jih je pobrala ter se potem vsedla v naslonjač tik peči, držeča pisane cunjice v enej roki, bele pa v drugej, ter je jela o Jerici govoriti.

„Emilija! kaj pa mislite z njo početi?“ prašala je; „pošiljati jo v šolo?“

„Da, to zimo bode hodila h gospodu V. v šolo.“

„Kaj! ali nij to zelo draga šola za takega otroka?“

„Zelo draga je, gotovo; a rada bi jo imela pri najboljšem učitelji, ki ga poznam in oče se pogojem nikakor ne upira. Oče misli, kakor jaz, namreč, da se mora sama temeljito izučiti, če se hoče pripravljati za učiteljico. Z njim sem prvi večer prišedši v mesto govorila o tem in pritrdil mi je, da bi bi bilo bolje dati jo precej učiti se kakega ročnega dela, kot da bi jo le na pot odgojila, iz nje naredila olikano gospo, ki pa nij za nobeno rabo. Prepustil je meni, naj po svojej volji reč vravnam in sklenila sem, dajati jo k gospodu V. v šolo. Za sedaj bode tedaj ostala pri nas. Rada bi jo pri sebi obdržala, kolikor dolgo mi je mogoče, ne le za to, ker otroka ljubim, ampak tudi za to, ker je tako mehka in občutljiva. Ker sedaj tako

močno žaluje po ranjkem Flintu, imeli bi, mislim, vse storiti, da bi jo osrečili. Gospa Ellisova, ali vi ne menite tega?“

„Jaz mislim zmerom na to, da bi izpolnila svojo dolžnost,“ rekla je gospa Ellisova precej svojeglavno. „Kje pa bode spavala, ko bomo uredjeni?“

„V mali sobici konci prehoda.“

„Kam pa naj potem postavim likavnico za perilo?“

„Kaj bi ne mogla stati v veži? Zdi se mi, da bi prostor mej oknom bil popolnem primeren za njo.“

„Pač mora biti,“ rekla je gospa Ellisova lete iz sobe in sama pri sebi govorivši: „Zarad tega nesrečnega človečeta se najbrž prevrne vsa hiša od vrha do tal.“

Gospa Ellisova se je jezila iz raznih uzrokov. Dolgo je v gospod Grahamovi hiši prav po svoje gospodinjala in je vsled tega postala precej svojeglava. Bila je dobra go-

Vnanje države.

Srbska skupščina bode vprašanje o nadaljevanji vojske ali sklepanji miru v tajnej seji reševala.

Črnogorski knez je na prigovarjanje angleškega konzula vendar obljubil, s prvo ladijo v Carigrad poslati svojega zastopnika, da bode slišal, kako bi Turki mir sklepali hoteli. Zarad tega se uže govori iz Carigrada o podaljšnji premirja!!

Iz **Krete** se poroča, da tam uporno gibanje raste.

Iz **Amerike** se poroča, da je dotični odbor petnajstotice z 8 proti 7 glasovi sklenil, da je v državi Luisiani voljen Hayes za predsednika republike.

Dopisi.

Iz Goriškega 17. febr. [Izv. dop.] (Spomin na dr. Lavriča.) Kmalu mine leto dnij, odkar nas je zapustil naš nikdar zabljani dr. Lavrič, odkar ga je na tisoče slovenskega naroda spremilo do tihega groba. Ogromna množica občinstva pri tem sprevedu velikanskem dokazala je, da dr. Lavrič nikakor nij bil navadna prikazen v človeštvu. Doznavši od svojega zdravnika v Trstu malo pred smrtjo svojo, da ga zapuša luč očí, ter da bode sam sebi in drugim v nadlego; videvši, da njegov narod le z veliko muko napreduje do svoje svobode, vse to in njegov melanholični temperament spravilo ga je v neizmerni obup, kar mu je staro bolest v mežganih potenciralo tako močno, da je moral zapustiti dolino solza. Kateremu poštenjaku ne bode hudo pri srci, ker je naš dr. Lavrič radi prevelike ljubezni do svojega naroda zapustil to življenje? Kakor vsak nehlinjavec, tako je tudi on imel nekoliko nasprotnikov, kateri bi ga bili radi po ostracizmu izgnali, ker nij mogel biti farizej. Toda dr. Lavrič je vse te krivice od farizejske strani volno trpel, naj so še tako debelo lagali čez njega. On je gledal la na kaj plemenitega, na potrebno delo za svoj prezapuščeni in enostransko odgojevani narod. In za to je tudi faktično žrtvoval svoje gmotne in duševne sile — svoje — svoje življenje. Njegove poslednje besede:

„Narod moj slovenski naj živi, naj se razcveti in naj napreduje duševno in materialno, kar mogoče“, — so dokaz, kako težko je videl slovenskega kmeta v starej nevednosti, iz katere se rodi vse gorje slovenskega vratarja. Vidi se pa tudi, da je ipak v poslednji svoji uri navdušeno nadejal se, da

konečno le premaga večstoletno temoto svojo Slovenec, kar mu iz vse duša želi.

Koga ne presune do solza sklep njegove oporoke:

„Narodu našemu sem udan z dušo in telesom in ostanem do smrti njega ponižni sin dr. Lavrič. 2. marčija 1876.“

Njegova rodoljubnost nij bila hlinjavska in nikedar nij tržil z njo. Pred volitvami se svojim volilcem nikdar nij vlačil po kolenih, in proti kmetu se nikoli nij obnašal s poskrobanim hrbtiščem, on nij bil v nijednem obziru afektiran v svojem življenju, nego s poštenim obrazom si je upal stopiti pred vsacega. Koliko imamo dež. odbornikov, kateri bi kmetu odstopili svojih 1200 gld. na leto, poleg takega premoženja, kakoršno je imel dr. Lavrič? On je to storil. Mnogo jih je imenitnih naših „narodnjakov“, ki nosé surko, a radi klepetajo tuji jezik i v uradu i v privatnem življenju, če tudi prav nič treba nij tega; dr. Lavriča pa nikdar nijsem videl v surki, a tudi skoro nikdar ga nijsem čul, drugače govoriti, nego slovensko. Kjerkoli se mu je ponujala prilika, povsodi je učil, vzbujal svoj narod. On je bil oče goriških taborov in čitalnic. Tu je povsodi se svojo lepo zgovornostjo kakor lev povzdigoval svoj domoljubni glas, da je vsako neizprideno srce moralo solziti se. In njegov nastop in odstop na taborškem odru prouzročil je brezkončno ploskanje pri narodu; njegovi prekrasni govori so se radi čestih živio-klicev pretrgavali, kajti on je govoril iz dna svojega srca in njegova beseda je poslušalstvu tudi v dno srca podala. Kolikokrat smo jednodušno prisegali po čitalnicah, da hočemo zvesti ostati našej majki Slavi, ko je po učenju on vzel v roko čitalniško zastavo ter nas navdušil za našo najsvetejšo stvar. Lepo slovensko petje se mu je tako dopadalo, da ga je kar očaralo, vnet je bil za vse lepo, za vse pravično, za vse pošteno. Učil pa je kmeta tudi v svojej odvetniškej pisarni tako dolgo, dokler mu je dopovedal, kako naj se poslužuje svojih narodnostnih pravic od 21. dec. 1867. l. v 19. §. osnovn. drž. zakonov nahajajočih se itd.

V 1. vrsti je pa želel to, da bi se narod v obče omikal. Zato se je pa tudi mnogo briga za to, kako da se izobražujemo učiteljski kandidati, ter nam je vedno priporočal marljivost in značajnost. Posebno je gledal na to, da postanemo dobri govorniki, dobro vedoči, da nemi učitelji katerih si bodi šol ne veljajo

nič. Pa tudi druge dijake je izobraževal v govorništvu, da bi kedaj pozneje bolje mogli zagovarjati pravice svojega naroda. Kolikor je imel, toliko je daroval marljivim dijakom na univerzah; podpiral je narodne učilnice učili in samoučili; mnogo je podaril tudi raznim čitalnicam.

Povod denšnjemu mojemu pisanju je ta, da naj bi pač nikedar Slovencev in Slovenk ne pozabil 3. marčija na predragi biser slovenskih rodoljubov, ki je bil slovenskej mladini pravi Sokrat, slovanskemu narodu v obče pravi Aristid. Spominjajmo se ga vsi ta dan na svojem domu, osobito pa mu naj vse čitalnice, posebno po Goriškem slovesno besedo aranžirajo na večer 3. marčija.

Jaz pa Tebi, preljubi moj učitelj, drugačne hvaležnosti ne morem izkazati iz zapuščenih slovenskih krajev na tožnem Krasu, nego iz globočine srca, da Ti pošiljam v Elizij najiskrenejši pozdrav! *Blaz Perinšek*

Iz Ajdovščine 15. febr. [Izv. dop.] Pričakoval sem, da bode kdo drugi popisal, veselico, s katero smo pri nas slovesno za letos pokopali „očeta pusta“. Vidim pa, da morem to storiti sam. Pustni vtorek tedaj popoldne ob 1 uri pričel se je velikanski korzo, kakoršnega bi bili še celo Ljubljanci veseli. Udeležili so se vsi odlični posestniki iz Ajdovščine in okolice in nekateri iz Vipave. Bilo je 34 voz, v nekaterih krasne maske. Zvečer je napravilo društvo „Edinost“ krasen, ples, v svojih prostorih. Udeležil se ga je cvet naših krasotic, tako da smo našli nad 100 obiskovalcev. Toalete gospodičin, ki so bile deloma maskirane, bile so jako elegantne, zabava skoz in skoz živahna. Tudi nekaj gostov iz Ljubljane in Vipave in okolice je veselico obiskalo. Mi čestitamo društvu „Edinost“ k izvrstni zabavi, posebno g. aranžerjem.

Iz Gradca 18. februarja [Izv. dop.] Marsikaj se poroča iz Gradca, iz dijaških krogov pa uže dolgo nij bilo ničesa slišati. A iz tega sklepati, da dijaki spé, ne bilo bi opravičeno. Z veseljem morem poročati, da se slovenski dijaci nekaj časa sem precej živo gibljejo. Dijaško pevsko društvo se je zopet oživilo, in če pevci ostanejo tako pridni, kot do sedaj, kar je posebno želeli, bodo gotovo svojo nalogo, akoravno je pomanjkanje pevcev, vsaj tako izvršili ko v lanskem letu.

Društvo „Triglav“ lepo napreduje; shodi, katere napravlja, so v primeri z lanskim letom dobro obiskovani, in predavanja dijakov

spodinja, svojeglavna in snažna; privajena je bila male rodbine in uže mnogo let nij imela ničesar opraviti z mladimi otroci. Jerica je bila po njenih mislih vsiljenka, ki jej nehote dela zmerom vse vprek ter jej moti njene najlepše nakane. Dalje je tudi Jerica vzrasla kot se je gospa Ellisova izrazovala, v najnižjem stanu; oskrbnica pa je imela nekoliko predsodkov glede na imenitni rod, če prav nij bila nikakor trdega srca in je močno odobravalala vse javne in zasebne dobrodejne zavode. Res, da so se nje razmere precej na slabo obrnile, vendar se je močno ponašala s tem, da je iz dobre rodovine; čutila je svojo čast razžaljeno, ko bi se kdo nadejal, se bode ona sama zanimala za majhenega dekliča ter bi skrbela za njo, ki je glede na svojo krv bila nizko pod njo.

Še bolj, kakor to pa jo je jezilo, da se je bala, češ, nova domačinka jo bode spodrnila pri gospici Grahamovi. Gospa Ellisova

nij mogla strpeti misli, da bi pri Emiliji, katero je vsled njene nesreče in njenega kaj občutljivega zdravja toliko časa sama varovala in toliko ljubila, kolikor je po svojej naravi katerega ljubiti mogla, zavzimala še le drugo mesto.

Vsled takih razmer gospa Ellisova nij bila nikakor Jerici dobra in udana, Jerica pa od svoje strani še tudi nij bila toliko pripravljena, da bi bila gospo Ellisovo presrečno ljubila.

Sedemnajsto poglavje.

In jadrati po morji tem nevarnem moraš.
O zgođej bođi moder! Zna razbiti temu
Se ladija, nespametnemu pak se mora.

Emilija je ostala sama v sobi. Gospod Graham je bil šel k zboru ravnateljev banke. Gospa Ellisova je izbirala suho grozdčije. Viljem je bil še pri Jerici v mali knjižnici v spodnjem nadstropji. Emilija je premišljevala svoje misli, luna pa je svetlo svetila v sobo,

ki pa je obstala zanj vendar temna. Glavo je naslonila si na roko. Njeno lice, drugokrat tako milo, videlo se je žalostno in otožno in vsa nje zunanost je izrazovala notranjo bitkost in otožnost. Misel se jej je drvila za mislijo in prestane skrbi oživljale in vrstile so se nagloma v njenem spominu; polagoma je položila glavo na blazino naslonjača, na katerem je sedela, in solze so jej prste pomočile.

Nenadoma se je neka roka mehko dotakne. Zganila se je, kakor se je navadno zganila v strahu, kajti zarad nenavadne otožnosti njenega srca nij slišala Jerice priti.

„Ali vam je kaj, gospica Emilija?“ praskala je Jerica. „Kaj hočete biti rajša sama ali pa lahko ostanem?“

Sočutni glas in nežno prašanje sta ganila Emilijo. Pritisnila jo je k sebi rekoč: „O da, ostani pri meni.“ Objemši mlado deklico zapazila je, da se je tresla in da je močno razburjena, ter je prašala: „Kaj pa ti je, Jeri-

so zanimiva. Hvalevredno pa je posebno, da ne predavajo le samo modroslovci, kakor je bilo do sedaj, nego da tudi juristi v tem ne zaostajajo. Velika korist taci predavanj je razvidna iz tega, da se ne zabavajo in ne učijo poslušatelji sami, temveč, da se urijo predavatelji v govorništvu, v jeziku. Društvo daje s tem posebno dijakom juristom lepo priliko, da se vaditi v slovenščini, ker njihove študije jih pač malo k temu bude.

Vodnikovo svečanost sti obhajali letos obe društvi skupno 2. febr. zvečer. Sobana „zum wilden Mann“ bila je napolnena z društveniki in gosti. G. prof. dr. Krek in več drugih narodnjakov počastilo je društvo s svojim prihodom. Tudi srbski dijaci so prišli in corpore. Hrvatje sami so izostali; se ve da se temu nobeden nij čudil, ker znano je, da so enaki svojim bratom v Zagrebu. — Jeden udeležencev je prav krepko narisal v svojem govoru norčavost njihovega početja. Program se je bil prav dobro izvršil. Izmej pesnij se je posebno odlikovala „Ilirija oživljena“. Govor g. Jurtela jur. o Vodniku je bil zelo zanimiv in dobro izpeljan. Posebno pa je občinstvu dopadal proti koncu veselice potpourri slovenskih narodnih pesnij na citre od g. Soka.

Ako bode društvo „Triglav“ tako napredovalo, kakor zdaj kaže, bode gotovo doseglo svoj lep namen, biti središče slovenskim dijakom v Gradcu. Društvo ima tudi dokaj lepo bukvarnico, ter jo množi prav pridno, če tudi so denarni doneski prav pičli in dijaci še te precej neredno prinašajo, v čemer bi pač želeli bilo, da se poboljšajo.

O splošnih razmerah tukajšnjih Slovanov moram omeniti, da imajo sedaj dve pevski društvi: moško slov. pevsko društvo in dijaško. Ali glede na to, da prvo ne bode moglo dobro izhajati, dokler nema v svojih krogih zadostno število pevcev in dokler je le od dijakov v petji odvisno, ker dijaci rekel bi, so bolj ali manj nezanesljivi element; želeli bi pač bilo, da bi se izpremenilo v čitalno društvo in petje le slučajno gojilo, koja misel se je uže od več strani izrekla.

—u—.

Domače stvari.

— (Saurau contra „Slovenski Narod.“) Mej čudne prijetnosti uredniške pri slovenskem listu spada tudi cela množina malostnih borb, bralcem nevidnih, a uredniku čas jemljajočih in sitnosti napravljajočih. Jedno malo taci sitnosti nam je delal jeden dopisnik „Laib. Tagblatt“, dunajskega „Welt-

blatt“ in drugih taci listov, kanniški padar ki čuje na ime g. Saurau. Ker smo mu bili lani marca meseca, v nemem dopisu iz Kamnika, na nekov njegov „tagblatski“ dopis nasproti stopili, vložil je zoper nas tiskovno tožbo. V Ljubljani je bila tožba sprejeta pri deželnej sodnji takoj, a mi smo po svojem advokatu dr. Mošetu rekurirali na Gradec in prvič — dobili. Po sreči namreč v uradu advokatske kancelije zagovornika našega protivnika g. dr. Wurzbacha, niso znali po novem kazenskem redu pravilne tožbe sestaviti. Saurau je v drugič novo tožbo vložil; mi zopet rekurirali; on zopet propadel, zmirom le zaradi tega, ker njegov pravni prijatelj nij znal pravilne tožbe narediti. Tožil je tretjič, mi rekurirali, tožil četrtič, petič! Minilo je v tej naši borbi najmanj mesecev, nazadnje je Saurau zmagal, peta tožba je namreč pravilna in urednik tega lista je pred porotnike pozvan na dan 15. tega mes. Zdajci je bilo treba pripravljati se za dokaz resnice, za dvadnevno dolgo porotniško obravnavo, kar smo bili tudi vestno storili, kajti neoboroženemu nij da bi šel na tožno klop, kjer so prej te dni gospodje porotniki celo na smrt obsojali. Prišli smo 15. t. m. pred 9. uro zjutraj v sodišče, za nas kot zagovornik g. dr. Mencinger, advokat iz Kranja. Prepričani smo bili, da nas nasprotniki ne mogo obsoditi. Tu je g. Saurau zadnji trenotek „miroljubnost“ prišla. Zapustil ga je bil prejšnji zagovornik, ki mu je tožbo delal, nobenega drugega advokata nij mogel dobiti, zato si je bil zadnji hip vzel za zastopnika penz. sodca g. Konschegga. Menda tudi nij bil prepričan, da bi bile njegove lastne priče za njegov „Tagblattovski“ dopis pričale. Za to je zastopnik tožiteljev vprašal ured. Jurčiča, predno so se še porotniki izžrebovati začeli, da li je J. pripravljen preklicati. Urednik je rekel, da „nema ničesa preklicati“, ker bode izvršena obravnavo pokazala, da dotični kanniški dopis v „Slov. Narodu“ stvarno nij bil neresničen; da pa se porotniki ne bodo trudili dva dni s to malostno stvarjo, naj odpade tožitelj od pravde. V ta namen je pripravljen izreči, da nij bil namen njegov razžaliti tožitelja, ker ga prej niti poznal nij. Tako je bilo vsega konec in rezultat le v včerajšnjem listu priobčeni „izrek“.

— (Seja ljubljanskega mestnega zbora 16. febr.) Na predlog pravne sekcije se je sprejela pri novih hišah kranjske stavbene družbe nova ulica v mestno last. Odbor

je predlagal ime „Tirolska ulica“. Mestni odbornik Jurčič predlaga, naj se imenuje ta ulica, ker se je uže dozdej oziralo pri imenovanju ulic na historična imena za našo kranjsko deželo zaslužnih mož, „Knaflova ulica“, ker Knafel je nam s svojo ustanovo za univerzne študente naše dežele, torej tudi njenega glavnega mesta neumrljivo dobroto storil. Ta predlog je bil jednoglasno sprejet. — Pri poročilu šolskega odseka v remuneraciji provizoričnega kateheta Rozmana na ljubljanskih mestnih deških šolah je predlagal, odsek letno remuneracijo 800 gld. na leto, več nego imajo drugi učitelji. K tej točki se je oglašil mestni odbornik g. Klun in predlagal naj se učitelj veronauka definitivno nastavi, enako drugim učiteljem, ker je ta katehet svojo sposobnost uže dokazal in zaradi dostojanstva veronauka. Po dolžji debati, katere so se udeležili poročevalci, mestni odbornik Pirker in mestni odbornik dr. Kaltenegger skleneno je bilo, da pride Klunov predlog kot samostalen predlog v iednej prihodnji seji na vrsto.

V imenu policijske sekcije je poročal mestni odbornik dr. Keesbacher in predlagal, naj se provizorični mestni fizikar dr. Kovatsch izpremeni v definitivnega, naj ima mesto in naslov magistratnega svetovaleca, vsled česar more pri vsakej magistratnej seji navzočen biti in glas imeti v sanitarnih rečeh. Župan Laschan konstatira, da je ta predlog v protislovju z mestnim statutom. Mestni odbornik Jurčič pravi, da nasvet sekcije kaže veliko površnost dela, ker fundament našega obstanka, občinski red, prezira, zato je on nasvetuje za denes prehod na dnevni red. Mestni odbornik Horak podpira Jurčičev predlog, pristavlja, da novi mestni odborniki niti ne poznajo instrukcije gosp. Kovatscheve. Sicer pa meni, da mestnemu fiziku dr. K. nij treba nobenih novih naslovov, on naj svojo dolžnost izpolnjuje, naj se zadovoljuje s častnim naslovom „doktor“, ki ga uže ima in meščanstvo ga bode spoštovalo bolj, nego po vseh imenih „svetovalec“. Tudi Kaltenegger je za odložitve. Keesbacher se temu ne ustavlja, ali z močno nevoljo polemizira zoper župana, Kalteneggerja in Horaka. Prvima očita „zopf“. On pravi, da ne le pandekte in drug jus, temuč tudi drugo znanje sploh dela množega človeka zmožnega v občinskih rečeh govoriti. — Nazadnje pa je bil predlog, naj se celo odlikovanje Kovačevo odloži, vendar sprejet.

ca? Zakaj se pa tako treseš in tako zdi-huješ?“

Sedaj je žalost premagala Jerico. „Oh! gospica Emilija, prišedši mislila sem, da se jokate, ter sem se nadejala, da me bode te pustili k sebi in z vami se jokati, ker tako nesrečna sem, da ne morem drugega storiti.“

Emilija, vznemirjena po zmirom rastoči razburjenosti otrokovi, je skušala poizvedeti vzrok temu brez dvombe novemu in težkemu trpljenju. Izvedela je, da je bil Viljem pri njej in jej je povedal, da gre proč iz dežele, ali kot se je Jerica izrazila, da gre konec sveta, v Indijo. Gospod Clinton je bil deležnik neke kupčijske hiše v Kalkuti, ter Viljemu ponudil najugodnejše pogoje, ko bi hotel kot služabnik v ta kupčijski zavod vstopiti. Tam se mu je kazala dosta boljša bodočnost, kot se jo je imel nadejati v domovini. Plača je bila uže s prva tako velika, da je lahko sam živel ter

preskrbel vse potrebščine svojcev, ki sta bila vsako leto bolj nanj navezana. Nadejal se je tudi velicih bodočih dobičkov. Res je rahlo-čutni mladenič presrečno ljubil domovino in sorodnike, vendar nikakor nij dvomil, kaj ima storiti, če hoče izpolniti svojo dolžnost in samemu sebi koristiti. Sprejel je ponudbo. Kolikor zelo se je pri misli, da mora za pet ali morebiti za deset let zapustiti domačijo, bojeval sam s soboj, vendar zmaga je hrabro, ter je materi in staremu očetu ves radosten to naznanil.

„Gospica Emilija!“ rekla je Jerica, ko jej je bila to novico naznanila in se zopet nekoliko umirila, „kako bodem to pretrpela, da Viljem otide? Kako bodem živela brez Viljema? Tako dober je in me ljubi tako močno. Bil mi je zmirom boljši kot kakov brat; in odkar je umrl strije Trueman, storil je vse za me. Mislim, da bi ne bila preživela smrti

strije Truemanove, ko bi ne bilo Viljema; kako bi ga sedaj pustila oditi?“

„Jerica, to je teška izkušnja,“ rekla je Emilija prijazno, a brez dvoma je to njemu v korist. To moraš poskusiti in to pomisliti.“

„To vem,“ odgovorila je Jerica, „to verujem. A gospica Emilija! vi ne veste, kako rada imam Viljema. Bila sva toliko skupaj in bila sva le midva sama in mislila sva zmirom drug na drugega. Viljem je bil toliko starejši od mene in vendar je zmirom tako močno na me gledal. O, vi si ne morete misliti, kako dobra prijateljica sva si bila!“

Jerica je nevede omenila reč, ki je Emilijo pretresla. Glas se jej je tresel, ko je odgovorila: „Jerica, drago moje dete! jaz bi tega ne vedela? Vem to boljše, nego si moreš ti misliti, kako ga moreš rada imeti. Tudi jaz sem imela — —“

(Dalje prih.)

— (Slovenska predavanja) v čitalnici ljubljanske se začne prihodnjo nedeljo ob 11. dopoldne. Letos predavajo gg. dr. Šavnik, J. Krsnik, prof. Šuklje, in slikar Ivan Franke. Več o tem, ko dobomo program.

— (Odbor „Matice Slovenske“) imel bode v sredo 21. t. m. ob 5 uri popoldne v Matični hiši na Bregu svojo 39. skupščino. Dnevni red tej seji je: 1. Bereta se zapisnika 38. odbora seje in 12. občnega zbora. 2. Volitev predsednika, dveh podpredsednikov, blagajnika, tajnika, knjižničarja, pregledovalca društvenih računov in dveh ključarjev. 3. Razprava o sklepih 12. občnega zbora. 4. Razprava raznih Matičnih zadev.

— (V državnem zboru) slovenski poslanec Pfeifer nij prišel do besede, v debati o kreditu za pariško razstavo, akoravno je bil vpisan kot tretji govornik. Govorila sta samo dva, potem je bil sprejet konec debate — ostali govorniki se niso mogli zjediniti na generalnega govornika in so se odrekli besedi.

— (Umrli) je 14. febr. Gustav pl. Göttmann, c. k. generalmajor v pok., itd., posestnik graščine Sanneggske pri Braslovčah na slovenskem Štajarskem v 73. l. svoje starosti. Bil je — piše se nam, velik podpornik okoličanov in tudi šolske mladeži, in zbog tega se bode jako pogrešala njegova darežljiva roka. 17. febr. se je poleg mnogo gospode iz bližnjih graščin in druge inteligence vdeležilo spreveda od Sanegga do braslovške cerkve obilo občinstva. Tudi šolska mladina je skazala mnogozasluženemu možu zadnjo čast. Truplo ranjcega se je potem, ko se je blagoslovilo in brala sv. maša, odpeljalo v Prago, kjer bode počivalo v družinskeji rakvi.

— (Uhacijski kanoni.) V soboto je šlo pet oficirjev in 70 mož ljubljanske vojaške garnizije na Dunaj, da bodo dobili nove Uhacijske kanone za 12 art. reg. Znamenito je, da prve te kanone so dobili regimenti jugoslovanski avstr. vojske.

— (Napad na cesti.) V soboto so neznani malopridneži napali starega kmeta pri Lavrici pod Ljubljano na cesti in mu vzeli 22 gold. denarja in nekaj kož, katere je v Ljubljano na prodaj nosil.

— (Iz Šoštanja) 17. febr. se nam piše: V noči od petka na soboto so v tukajšnji farno cerkev tatovi ulomili: prelaz so imeli skozi gornjo lino gotično vrezanega okna. — Na kamenitem žrtveniku so plehnato zakrivalo na strani nekoliko odvihnoli ter tako denar ven sesuli. Razven tega so na stranskem oltarju vzeli prteno pogrinjalo.

— (Od Drave) na slov. Štajarskem se nam piše dne 16. febr.: Denes zjutraj ob 9 uri je pri sv. Antonu začel farovž goreti. — Pogorelo je celo postrešje in žito, špeh, meso in druga jedila, katera so bila tam hranjena.

G. župniku so komaj rešili pohoštvo. Škoda znaša samo g. župniku kacic 800 gld. To je bilo dobro, da je bril ugoden veter, drugače bi bila pogorela tudi cerkev, katera je tudi l. 1874 bila pogorela in še zdaj nij popolnoma dozidana. — Tam je bil že tretjekrat — ogenj. Ogenj se je v dimniku pričel. — Čudno, da ob Dravi ogenj čestokrat gospodari.

Listnica uredn. G. L. Uže večkrat smo povedali, da tacih preklicev, da ta in ta nij pisal tega ali onega dopisa, nikdar ne objavljamo, nikomur ne.

Poslano.

Vsem znancem in prijateljem, pri kojih se zaradi brzega odhoda iz Trsta nijsem mogel osebno posloviti, zakličem tu svoj srčni pozdrav: „Živili!“

(39)

D. Kurent.

Tujci.

18. februarja:

Evropa: Fischer z gospo iz Dunaja. — Črne iz Kočevja. **Pri Slonu:** Kulanovski iz Moskve. — Herzog iz Dunaja. — Benvenuti iz Zagorja. — Müller iz Zagreba. — Bizjak iz Ljubljane. **Pri Mateti:** Kuka iz Dunaja. — Gostiša iz Celja. — Hofman iz Dunaja.

Dunajska borza 19. februarja.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	62 gld.	85 kr.
Enotni drž. dolg v srebru	68	05
1860 drž. posojilo	109	60
Akcije narodne banke	835	—
Kreditne akcije	149	—
London	123	60
Napol.	9	86
C. k. cekini	5	89
Srebro	114	—

Razne vesti.

* (Rop.) Serežanski oddelek v Vreli javlja, da je roparska četa, obstoječa iz 15 do 20 oseb, ki je iz Bosnije prišla, oropala 6. t. m. krčmarja Suševića v Popini. Oboroženi so bili roparji z ostragušami, samokresi in handjarji. Meji zločinci je oškodovanec izpoznal graničarja Bazila Damjanovića iz Kupinova in Rade Bokana iz Osrjedka. Prvega so vjeli. Vrednost ugrabljenih stvari je 370 gld., mej tem 190 gld. gotovine, drugo oropano blago obstaja iz biserov. Rop so je takoj naznanil sodnji; zdaj pa zalezujejo zločince.

Frišni rumenjaki

trije za 2 krajcarja, se vsak dan dobodo v

Sladničarnici Kirbisch,

kongresni trg. (37—2)

Elikzir iz Kine i Koke,

najboljši do sedaj znani **želodčni liker**. Pospešuje cirkulacijo in prebavljenje, ter različne organe in ude z nova okrepi in oživi. 1 steklenica 80 kr.

Dobiva se jedino le pri (53—38)

Gabriel Piccoli,

lekarju, na dunajski cesti v Ljubljani.

Graške špiritne drože

dobivajo se vsak dan sveže (frišne) v prodajalnicah steklenega blaga gosp. **Franca Kolmana** na glavnem trgu št. 236 iz prijaznosti do (378—23) **A. Schneiderja.**

Menj ko pol kilograma (1 funt) se ne prodaje.

Vsem bolnim moč in zdravje brez leka in brez stroškov po izvrstni

Revalesscière du Barry

v Londonu.

30 let uže je nij bolezn, ki bi je ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih in otrocih brez medicinske in stroškov; zdravi vse bolezni v želodcu, na živcih, dalje prsne, i na jetrah; žleze i naduho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprebavljenje, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabosti, zlato žilo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo, šumenje v ušesih, slabosti in blevanje pri nosečih, otežnost, diabet, trganje, shujšanje, bledično in prehlajenje; posebno se priporoča za dojenice in je bolje, nego dojnično mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spričeval zdravilnih, brez vsake medicine, mej njimi spričevala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, pravega profesorja medicine na vseučilišču v Mariboru, zdravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shoreland, Mr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castle Stuart, Markize de Brehan a mnogo drugih imenitnih oseb, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastoj.

Kratki izkaz iz 80.000 spričevalov.

Spričevalo št. 73.670.

Spričevalo zdravilnega svetnika Dr. Wurzerja, Bonn, 10. jul. 1852.

Revalesscière Du Barry v mnogih slučajih nagradi vsa zdravila. Posebno koristna je pri dristi in grizi, dalje pri sesalnih in obistnih boleznih a t. d. pri kamnju, pri prisadljivem a bolehnem draženju v esalni cevi, zaprtji, pri bolehnem bodejni v obistih i mehurji, trganje v mehurji i t. d. — Najbolje in in neprecenljivo sredstvo ne samo pri vratnih in pravih boleznih, ampak tudi pri pljučnici in sušenju v grlu. (L. S.) Rud. Wurzer, zdravilni svetovalec in člen mnogo učenih društev.

Winchester, Angleško, 3. decembra 1842.

Vaša izvrstna Revalesscière je ozdravila večletne i nevarnostne prikazni, trebušnih bolezni, zaprtja, bolne čutnice in vodenico. Prepričal sem se sam gledačega zdravila, ter vas toplo vsakemu priporočam. James Shoreland, ranocelnik, 96. polka. Izkušnja tajnega sanitetnega svetovaleca gosp. Dr. Angelsteina.

Berolin, 6. maja 1856.

Ponavljaje izrekam gledé Revalesscière du Barry vsestransko, najbolje spričevalo.

Dr. Angelstein, tajni sanit. svetovalec.

Spričevalo št. 76.921.

Obergimpenn, (Badensko), 22. aprila 1872.

Moj patient, ki je uže bolehal 8 tednov za strašnimi bolečinami vnetic jeter, ter ničesar použiti nij mogel, je vsled rabe Vaše Revalesscière du Barry popolnoma zdrav.

Viljem Burkart, ranocelnik.

Spričevalo št. 72.618.

La Roche sur Yon, 30. julija 1868.

Vaša Revalesscière ozdravila me je popolnoma. Strašnih želodčnih in čutnicnih bolezni, katere so me deset let mučile.

(Gospa) Armanda Prevost, posestnica.

Revalesscière je 4krat tečnejša, nego meso, ter se pri odraslih in otrocih prihrani 50krat več na ceni, ko pri zdravilih.

V prebranih puščah po pol funta 1 gold. 50 kr., 1 funt 2 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 5 funtov 10 gold., 12 funtov 20 gold., 24 funtov 36 gold. Revalesscière-Biscuiton v puščah in Revalesscière-Chocolatée v prahu 12 tas 1 gld. 50 kr., 24 tas 2 gld. 50 kr., 48 tas 4 gld. 50 kr., v prahu na 120 tas 10 gld. Prodaje: Dr. Barry & Comp. na Dunaji, Wallfischgasse št. 8, kakor v vseh mestih pri dobrih lekarjih in specializiranih trgovcih, radi razpošilja Dunajski list na vse kraje po poštnih razpisnicah ali povsod. V Ljubljani Ed. Gaar, J. Svoboda, lekar pri „zlatem orlu“, v Reki pri lekarju J. P. Rodamu, v Celovcu pri lekarju Birnbacherju, v Spiljetu pri lekarju Aljinoviču, v Trstu pri lekarju Jakobu Serravallo, pri drogeristu P. Rocca in J. Hirschu, v Zadru pri Androviču. (75)

Loterijske srečke.

Na Dunaji 17. febr.: 65. 42. 32. 31. 62.

V Gradcu 17. febr.: 16. 65. 48. 25. 41.

Priporočilo.

Podpisani daje v občno vednost, da toči razen navadnih uže znanih **Mar-vinov** tudi prav dobre

vina za bouteille

1. 1875 iz **Ljutomera** (belega) in iz **Konjiškega okraja** (rudečega) iz Štajerskega, v celih, v pol in v četrt litrah v svoji gostilnici in črez ulice. Ljutomerski beli je a liter po . . . 52 kr. Konjiški rudeči . . . 60 „

(38—1)

Spoštovanjem

Anton Perme.

Izdatelj in urednik Josip Jurčič.

V najem se daje

zaradi družbinskih razmer v **Krškem mestu**, b izu železnice, **lepa hiša** z 11 sobami, 2 kuhinjama in jako dobro obiskovano **trgovino mešanega blaga** (Gemischtwaarenhandlung) z dvema prostornima magacinoma, primerna posebno za kupčijo s **produkti** (Produktenhandlung) in oblokanim vinskim hramom.

V najem se dajo tudi samo pritlični prostori s trgovino. Natančni pogoji se izvedo pri lastnici **Mariji Zark** v **Krškem**, kamor naj se blagovolijo pisma adresirati. (33—3)

Lastnina in usk „Narodne tiskarne“.